

Bécsi Kör, Bécsi Iskola

//programszöveg//

Ha kissé anakronisztikusan török félholdként képzelem el a 20. század első éveinek Magyarországot, akkor országunk a Hold íveként jelenik meg, és ez a perem pedig egy centrum körül ragyog, ami Bécs. Mára a centrum-csillag tovább távolodott (miközben ugyanott maradt), és csupán reménykedhetünk abban, hogy az 'écs' végződésű városok névrokonsága többet is takar. Szintén csak halovány remény, hogy a címben megidézett két társaság ebben a távolító folyamatban mégis egymásra talál.

Mármost épp ez a szó: 'remény' távolít el bennünket leginkább az igazságtól, de sajátos módon egyben igazolja is feltevéseinket. Először is, eltávolít, mivel sem Rudolf Carnap filozófiai, sem Arnold Schönberg zenei nyelvében nem fér meg az igazolhatatlan ismeret ill. a nem kiszámított esemény. Másodszor pedig, épp ennek a reménynek bizonyos naiv (de inkább mondjuk így: *tiszta*) formája jelenik meg abban az igényben, hogy mindkét csoport a (mégoly korlátozott) szubjektum *totalis* erejének megszólítását keresi.

Van viszont egy különbség is. Míg tudniillik a neopozitívizmus befejezhető projektum, addig a szerializmus (félreolvasva itt a szótó jelentését annak 'serious', azaz 'komoly' értelmét kiemelve) nem. Ugyan átalakult, mint ahogy az öt hordozó város is folyamatos fejlődésben van, de vitalitásának java részét zárványként megőrizte a zenei forma körül született kultúra és társművészetek. A tudás, a technikai fejlődés és az izmusok ebben születtek (még ha természetesen nem kizárólag ennek okaként), és nem fordítva. Mára a remény totalitása megvalósult, és ez a totalitás világít tisztaságban, ha Bécs felé közelít a turista.

Most viszont, kihasználva hogy a csillogó-villogó ráció elvakítja szemünk (itt: nyelvünk) világát, az osztrák déli pályaudvar helyett a *miénkből*, a pestiből indulunk haza: Pécsre.